

**Leirikoulut ja
projektit**

Tiedotuslehti

**Helsingin Rudolf Steiner -koulu
MARRASKUU 2009**

HELSINGIN RUDOLF STEINER -KOULU

A-luokat (1-13), 9-13 C, A-esiluokka
Lehtikuusentie 6, 00270 Helsinki

Puhelinnumerot:

* 477 7070	Toimisto
477 70 711	Taluspäällikkö Marika Nyholm
477 70 715	Rehtori Meri Arni-Kauttu
477 70 716	Vahtimestari Eeva Basdekis
477 70 717	Opettajat
	Opettajakunnan puheenjohtaja Terhi Luotola
477 70 720	Ped. lääkäri (parilliset viikot) / psykologi (parittomat viikot)
	Siivoajat
477 70 721	Keittiö, ravintolapäällikkö Eila Jokila
477 70 722	A-esiluokka
477 70 723	Kouluterveydenhoitaja Karita Saxén
477 70 724	Teknisen työn luokka
477 70 725	Isännöitsijä Kari Kalliala
050 - 511 2344	Telefax, tsto
477 70 747	

C-luokat (1-8), C-esiluokka, 1 D
Paraistentie 3, 00280 Helsinki

045-636 5221 **C-esikoulu,**
050-465 3634 **Sirius**

Puhelinnumerot:

477 70 726	Opettajat
	Opettajakunnan puheenjohtaja Kari Kalliala
050 - 463 4315	Apulaisrehtori Heikki Kiiski
050 - 589 7126	Vahtimestari Niina Rinta-Opas
050 - 310 5631	Kouluterveydenhoitaja Karita Saxén
477 70 734	Ped. lääkäri (parittomat viikot) / koulupsykologi (parilliset viikot)
	Keittiö, ravintolahoitaja Pirjo Kestilä
477 70 744	Isännöitsijä Kari Kalliala
050 - 511 2344	Telefax, opettajat
477 70 727	
045 - 636 5221	C-esiluokka

www.rudolfsteinerkoulu.fi
kanslia.helsinki@rudolfsteinerkoulu.fi

Koulumme työ- ja loma-ajat
lv. 2009-2010 ovat seuraavat:

Syyslukukausi 17.8.2009-22.12.2009
Koulupäivä la 3.10.2009
Syysloma 12.-16.10.2009
Koulupäivä la 28.11.2009
Joululoma 23.12.2009-6.1.2010

Kevätlukukausi 7.1.2010-5.6.2010
Talviloma 22.2.2010-26.2.2010

Toimituskunta: Carita Salonen,
Anna-Mari Karjalainen
Taitto: Marita Herlevi
Kannen kuva: Milja Leea Bergenheim 10C
Kirjapaino G. A. Mäkinen & co

Teemana kansainvälistyminen ja ennakkoluulojen poistaminen – ai minkä ennakkoluulojen?

EU:n nuorten Comenius-projektien päämääränä on saada osallistujissa aikaan jotain yhteisen hyvän kannalta myönteistä ja kehittää maiden välistä kanssakäymistä. Uskoisin, että ainakin meidän osaltamme EU on onnistunut yrityksessään mitä parhaiten.

Teemana projektissamme oli kansainvälistyminen ja ennakkoluulojen poistaminen, mutta kun aloimme maaliskuussa tunneilla keskustella Tsekiin kohdistuvista ennakkoluuloista, kävi ilmi, ettei niitä ollut paljoa. Emme osanneet ajatella kyseisestä maasta juuri mitään.

Kevään lopulla 20 ostravalaista oppilasta, kuvamataidon opettaja, Katarina, ja rehtori Bred tulivat Suomeen vierailulle: Teimme vierailun aikana yhteistä näytelmää, näytimme Helsinkiä, marssimme Nuuksion puskissa, vietimme aikaa heittelemällä frisbeetä, käymällä Korkeasaarella ja tekemällä kaikkea muuta mahdollista, mitä ehdimme.

Tsekit pitivät kovasti täällä viettämästään ajasta ja samoin me, vaikka olimme hieman stressaantuneitakin - olivathan he sentään vieraitamme, ja meidän tuli huolehtia heistä. Kahden viikon pyrhdyttyä nopeasti ohi olimmekin yhtäkkiä saattamassa uusia ystäviämme takaisin kotiin. Monella virtasivat kyynelät ja halaukset eivät millään loppuneet. Tiesimme onneksi tapaavamme vielä kesän jälkeen.

Kesäloman aikana projekti hieman unohtui, mutta koulussa kaikki palautui taas mieleen. Aloimme heti valmistautua matkalle lähtöön. Nyt oli meidän vuoromme käydä Tsikeissä.

Kaksi Tsekissä vietettyä viikkoa olivat aivan mahtavia! Aluksi vietimme neljä päivää vuorilla pienessä kylässä, joka oli täynnä pieniä puutaloja ja runsaita notkuvia hedelmäpuita. Majoituimme kylän koulussa erään luokan lattialla. Siinä oli hyvä tutustua toisiini, kun oli koko ajan läheisesti tekemisissä. Ehdimme tehdä kaikenlaista mielenkiintoista: kävimme parissa pienessä kaupungissa seikkailmassa, Mendelin synnyinkodissa, luonnonsuojelualueella ja suurissa luolissa terveyskeskuksen alla. Veistimme puuveistoksia ja istutimme puita. Yhteinen tekeminen yhdisti kahta kansaa, ja huomasimme loppujen lopuksi olevamme oikeastaan aika samanlaisia.

Vuoristopäivien jälkeen jatkoimme junalla Ostravaan, Tsekin kolmanneksi suurimpaan kaupunkiin, jossa ystävämmme asuvat ja käyvät koulua. Ostravassa sijaitsee kuuluisa Stodolní-katu, ja päästyämme

juna-asemalta kotiin lähdimme tietenkin heti sinne pitämään hauskaa ja tutustumaan kaupungin yöelämään. Tuona iltana löysimme uusia ystäviä paitsi tsekkiläisistä, myös suomalaisista. Meillä oli enemmän ennakkoluuloja toisistamme! Kaukana kotoa ne hälväivät, ja saimme mahdollisuuden tutustua oikeasti.

Ostravassa myös seikkailimme paikasta toiseen, kävimme aivan mahtavalla teehuoneella ja söimme omenoita, persikoita ja luumuja suoraan ystäviemme pihoista. Tsekissä oli tuolloin sadonkorjuu-aika, ja kuten vuoristokin myös Ostrava oli täynnä notkuvia hedelmäpuita.

Kävimme myös Ostravan steinerkoulussa, jossa tsekkikiystävämme opiskelevat. Esitimme siellä uudestaan Suomessa tekemämme näytelmän, joka oli pieni sensaatio. Yleisöstä tuskin kukaan oli koskaan aiemmin kuullut suomea, ja outo kieli oli heille uutta ja kiehtovaa.

Ainoa asia, josta kenelläkään oli mitään valittamista, oli ruoka. Paikallinen ruokakulttuuri on melko erilainen kuin Suomessa; ruoka syötiin enintään kolmesti päivässä ja isoina annoksina. Vihanneksia ei kukaan varmaan ollut koskaan nähnytkään, paitsi jokapäiväistä perunaa. Kaikki tirsisi rasvaa, ja täytti vatsan raskaalla tunteella. Hyvää se toki oli, mutta, kun taas sai itse päättää, mitä söi, ei kukaan halunnut nähdäkään perunoita, juustoa tai rasvaa. Melkein kaikki vain ahmivat salaattia. Oma kouluruokaa alkoi arvostaa ihan eri tavalla, ja olen todella kiitollinen ihanille keittiötädillemme terveellisestä ja kevyestä kouluruoastamme.

Kahden viikon yhdessäolon jälkeen oli taas hankala erota. Monet pidättivät kyynelitä ja niillä, jotka eivät enää pystyneet, ne virtasivat vuolaina. Halasimme taas kauan toisiamme ja vannoimme pitävämmme yhteyttä ja tapaavamme taas.

Projekti todellakin kansainvälisti meitä. Myyttejä ja ennakkoluuloja ei sitten kummemmin poistunut, kun ei niitä alunperin ollutkaan. Niiden sijaan saimme paljon ennakkoluulottomia ja myönteisiä käsitteitä. Ja pidimme hauskaa! Kiitos EU, kiitos ihanat opettajamme ja rehtorimme, joiden ansiosta projekti oli meille mahdollinen, ja kiitos kaikille ihanille ihmisille, jotka tulitte tähän projektiin mukaan!

Minna-Kerttu Vienola, 11A

Comenius-projekti Tsekkiläisen Steiner-koulun kanssa

Joulukuussa 2008 koulunkäytävillä korviini kantautui, että silloisilla 10- ja 11-luokkalaisilla olisi mahdollisuus osallistua opetushallituksen rahoittamaan Comenius vaihtoon. Me matkustaisimme Tsekkeihin ja sieltä tulisi oppilaita vastavierailulle Suomeen. Lähdin innoissani projektiin mukaan. Talven kuluessa saimme lisää tietoa projektista ja aloimme kokoontua säännöllisesti Comenius-ryhmän kanssa suunnittelemaan tsekkien toukokuista vierailua Suomeen. Kevät kului nopeasti ja pian koitti päivä jona tsekki oppilaat saapuivat luoksemme.

Vieraita Keski-Euroopasta

Kevätkiireen keskellä saimme kukin majoittaa yhden oppilaan kotiimme. Hämmennys ja pienet väärinkäsitykset olivat jokapäiväisiä. Kahden kulttuurin eroavaisuudet tulivat esiin arkipäivän elämässä. Esimerkiksi juustohöylä oli vieraillemme tuntematon. Välillä tuntui hankalalta, kun yhteistä kieltä ei riittänyt kaikkien kysymysten ratkaisuun.

Aluksi kahteen leiriin jakautunut Suomi-Tsekki -joukkueemme yhdistyi, kun Comenius- näytelmän

suunnittelu ja harjoittelu eteni. Koulupäivät kuuluivat näytelmän merkeissä, ja iltapäivisin näytimme vieraillemme Helsinkiä. Kun ihmeen kaupalla saimme näytelmämme valmiiksi, ja ensi-ilta sujui mallikkaasti. Seuraavana päivänä koittikin jo tsekkien kotiin lähtö. Vierailusta jäi hyviä muistoja sekä kokemuksia. Olimme oppineet jotain uutta vieraasta kulttuurista ja jäimme innolla odottamaan matkaamme Tsekkiin.

Vieraana Keski-Euroopassa

Kesäloman jälkeen ehdimme olla vain pari viikkoa koulussa, ennen kuin pakkasimme laukumme ja lähdimme kohti Keski-Eurooppaa. Ensimmäinen aamumme Tsekkissä valkeni aurinkoisena kukkuloiden keskellä. Vietimme ensimmäiset neljä päivää vuoristokylässä. Päivämme olivat täynnä ohjelmaa: naapurikyliin tutustumista, puuiden istutusta, puuveistoksen tekoa, sekä tietysti yhdessä oloa. Perjantaina lähdimme Ostravaan, ja jokainen asettui ”omaan” perheeseensä viettämään viikonloppua. Pienoinen kulttuurishokki oli edessä myös meillä. Arkielämä ja ruo-

kailutottumukset erosivat suomalaisista.

Tutustuminen vieraaseen kulttuuriin ja uusien ihmisten kohtaaminen opetti jotain uutta itsestä ja maailmasta. Yksinkertaiset arkipäivän tilanteetkaan eivät aina hoituneet helposti yhteisen kielen puuttuessa. Selviytyminen mitä erilaisimmista tilanteista kasvatteja ja yhden ongelman ratkettua, tuntui helpommalta päästä toisen ongelman ylitse. Comenius-projekti oli loistava tilaisuus päästä tutustumaan toiseen kulttuuriin. Kyseessä ei kuitenkaan ollut lomamatka, vaan tarkoituksena oli erilaisia tehtäviä tekemällä pohtia omaa maataan ja kulttuuriaan sekä oppia toisen maan tapoja. Projekti vaati paljon työtä niin opettajilta, kuin oppilailtakin, mutta työnteko kannatti! Olen tyytyväinen, että sain mahdollisuuden osallistua projektiin ja avartaa maailman kuvaani.

Venni Ahlberg 12 A

Opettajan kokemuksia

Miltä kuulostaisi opettajakunnan nuorin valmistamassa kattilallista keittoa koko opettajanhuoneelle – hyvissä ajoin ennen auringon nousua? Tai oppilaat puhuttelemassa opettajiaan sukunimillä, käyttäen luontevasti "herraa" tai "rouvaa"?

Suomalaisen opettajan mielestä varmasti oudolta ja vanhanaikaiselta; vanhempi sukupolvi saattaisi tosin tuntea hiukan nostalgista kaihomiel-täkin. Edellä mainittuihin tilanteisiin - ja moiniin muihin vastaaviin - pääsimme tutustumaan ohjaavina Comenius-opettajina Ostravassa ja Prahassa viime syyskuussa.

EU:n rahoittaman Comenius-hankkeen tarkoituksena on tukea eurooppalaisten nuorten kansainvälistymistä ja auttaa heitä ymmärtämään sekä maanosamme monimuotoisuutta että sitä yhdistäviä arvoja. Unionin tuki kattaa matkat vaihtokohteeseen ja erilaiset retket paikan päällä. Rahoitus edellyttää kuitenkin

tiivistä kahdenkeskistä yhteistyötä, raportointia projektin edistymisestä ja laajan, vapaamuotoisen lopputuotoksen.

Kaksikymmentäneljä oppilasta osallistui kahden lukukauden aikana koulumme ensimmäiseen kansainväliseen hankkeseen tutkiakseen - ja ehkä murtaakseenkin - kansallisia ennakkoluuloja sekä oppiakseen tuntemaan Tsekin tasavallan maisemaa ja kulttuuria. Vaikka Suomessa ja Tsekissä laaditun työn ensisijaisena päämääränä oli luoda koulujemme oppilaille arvokkaita eurooppalaisia ko-

kemuksia, kontakteja ja ystävyysuhteita, oli sen tavoittena myös "eurooppalaistaa" meitä opettajia. Yhä nopeammin eri tasoilla yhdentyvässä Euroopassa myös opetushenkilöstön välinen yhteistyö koetaan tärkeänä.

Valitsemamme työtapa oli lähtökohdiltaan oppilaskeskeinen: toimijoina näytelmän suunnittelussa ja toteutuksessa olivat nuoret itse. Opettajille lankesi tästä syystä väistämättä ohjaajan ja tuottajan rooli. Tämä ei kuitenkaan tarkoittanut sitä, etteikö myös meille olisi suotu mahdollisuutta oppia uutta ja murtaa omia ennakkoluulojamme kulttuurien välisen kohtaamisen kautta. Kokemusten integroiminen oman oppiaineen opetukseen tulee myös tulevaisuudessa olemaan yksi projektin saavutuksista.

Oppilaiden valmistelema draama tarkasteli paralleelleja maidemme menneisyydessä; käsitellyiksi tulivat esimerkiksi kansallisen identiteetin muodostuminen sekä kipu-

pisteet maailmansotien ja kylmän sodan aikana. Ainakin historianopettajille teema oli aineenhallinnan kannalta erittäin hedelmällinen, koska varsinkaan Itä-Euroopan valtioiden vaiheet eivät ole opetussuunnitelmassamme aivan keskeisellä sijalla. Näytelmän to-

teuttamiseen osallistuminen kantaa varmasti vastaisuudessa heldelmää ainakin Euroopan historian opetuksen kehittämisessä ja syventämisessä. Draamatyöskentely vaikutti myös pedagogisesti varsin pätevältä menetelmältä; sen hyödyntäminen eri aineryhmissä on jatkossa erittäin suositeltavaa.

Tutustuimme jonkin verran myös tsekkiläisen Waldorf-koulun toimintaan ja opetukseen. Steinerpedagogiikka on maassa melko tuore ilmiö: ensimmäinen koulu aloitti toimintansa vasta itäblokin hajottua 90-luvun alussa. Koulun henki oli kunnallisiin verrattuna avoin ja vapaamielinen. Suomalaisesta näkökulmasta se oli ehkä jopa hiukan vanhahtava – eikä suinkaan kielteisessä mie-

lessä. Henkilökunnan ja oppilaiden välinen suhde oli lämmin ja sydämellinen, samalla kuitenkin ehdottoman kunnioittava.

Ilahduttavaa oli myös kokea tsekkiläisten oppilaiden spontaani musikaalisuus, josta jo Helsingissä näytelmämme esityksissä käyneet pääsivät nauttimaan. Ilta-nuotiolla kuulimme laajan kaval-kadin tsekkiläisiä, slovakialaisia ja jopa hepreankielisiä kansanlauluja. Maalla on hieman veljeskansamme virolaisten tapaan ”laulava” menneisyys. Kommunismin aikana kritiikki vallitsevaa järjestelmää kohtaan oli monesti pakko verhota piilomerkityksiin runouden ja musiikin keinoin. Lauluilla oli tärkeä asema myös Prahan kevään aikana 1968 sekä myöhemmin rautaesiripun murtu-

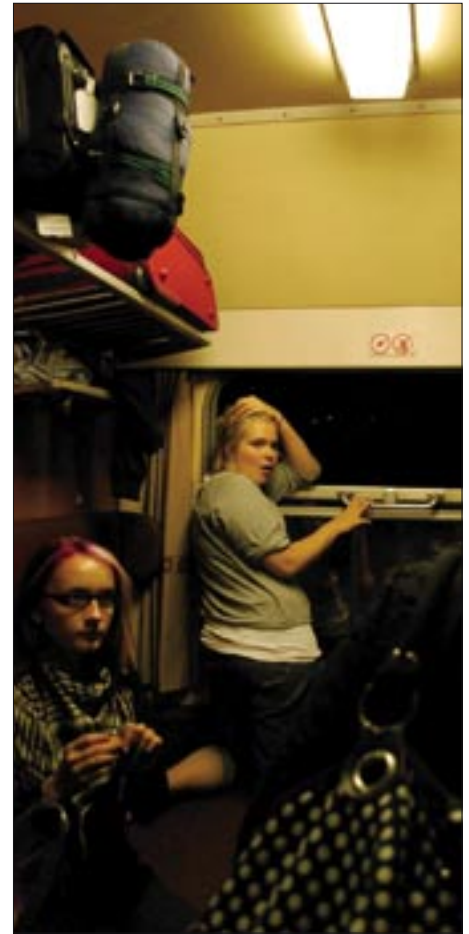
essa 1991. Musikaalisen ilmaisun perinne elää ainakin ostravalaisessa Waldorf-koulussa edelleen voimakkaana.

Yhteistyö vieraassa ympäristössä ei tietenkään ollut täysin ongelmatonta oppilaille – eikä aina meille opettajillekaan. Suomalaisessa ja tsekkiläisessä toimintakulttuurissa on runsaasti eroja, jotka aiheuttivat väistämättä välillä kitkaa. Kyky oppia toimimaan hankalissakin tilanteissa rakentavasti myös silloin, kun yhteistä kieltä ei ole, on jo merkittävä saavutus itsessään.

Kaikille projektiin osallistuneille jäi yhdessä vietetyistä päivistä varmasti myönteiset muistot. Viimeinen silaus työlle on vielä antamatta, se jatkuu edelleen loppuraportin laatimisen merkeis-

sä. Lisäksi oppilaille ja opettajille hankitaan Europass-liik-
kuvuustodistukset, joista saattaa tulevaisuudessa olla hyötyä
esimerkiksi työ- tai opiskelupaikkaa hakiessa.

Yhteistyö Ostravan suuntaan jatkuu vastaisuudessakin.
Koulumme on myös valmistelemassa uusia kansainvälisiä
projekteja, joihin oppilaat eri luokka-asteilta ovat tervetullei-
ta osallistumaan.

*Comenius-projektiin osallistuivat
Helsingin Rudolf Steiner- koulun opettajista
Maikki Haapala, Esa Lukkarinen,
Esa Tuominen ja Mer-Inkeri Putkonen.
Partnerikouluumme Ostravassa voi tutustua
www-osoitteessa
<http://www.zswaldorfostrava.cz>*

KULTTUURILEIRI ULKOMAILLA

Kahdestoistaluokkalaisten opetussuunnitelmaan kuuluu kulttuurileiri. Se integroi kauniisti lukion aikana opitut asiat kokonaisuudeksi. Siinä filosofia, maantieto, arkkitehtuuri ja historia löytävät lähteilleen, sinne, mistä länsimainen kulttuuri ponnistaa. Sen juuria etsitään Egyptistä, Kreikasta ja Italiasta (Rooma, Firenze).

Kulttuurileiri toteuttaa 12.lukun työskentelytavan mukaisesti monien erilaisten näkökulmien ja aineiden yhdistämisen taiteelliseksi kokonaisuudeksi.

Taiteen pääteemana on arkkitehtuuri universaaliaineena, jossa kaikki taiteen alueet voivat toimia yhdessä muodostaakseen laajalajaisen taideteoksen. Tärkeää on myös filosofoida taiteesta ja estetiikasta. Jos kohde on oikea ja otollinen, antaa matka aivan ainutlaatuisen tilaisuuden tutkia ihmiskunnan henkisiä pyrkimyksiä tässä ja menneinä aikoina.

Matkalla kohdataan uudestaan elettyjä elämyksiä ja kokemuksia. "Deja-vu" on mukana tiedon ja opitun syventämisessä ja soveltamisessa. Luokan seiniltä tutuiksi tulleet maalausjäljennökset ilmestyvät silmien eteen esim. Ufficin galleriassa, ja jälleennäke-

misen ilo on riemullista seurattavaa.

Kulttuurileiri on näytelmän tavoin melkoinen sosiaalinen koettelemus. Siinä kukin mittaa yhteistyötaitojaan ja sietokykyään, kun eletään yhdessä ahtaasti vuorokaudet ympäriinsä. Steinerin perusajatuksista sosiaalisen kasvamisen tavoite saa tässä viimeisen harjoittelutantereensa.

Matkarahojen keräämisessä on otettu käyttöön monenlaisia metodeja. Luokat ovat myyneet milloin mitään - wc-papereista lähtien. Joku luokka on laulanut asemalla tiernapoikina, hedelmiä pakattiin tukkufirmassa, lapsenvahtiapuakin tarjottiin puhumattakaan monien koulun tilaisuuksien kahvituksista tai arpajaisista jne. Matkarahat on mahdollista yhteistyössä hankkia, mutta se vaatii ponnistuksia jokaiselta.

Leirikoulun ohjelma tehdään yhteistuumin, pienissä ryhmissä tutustutaan vierailupaikkoihin etukäteen. Kukin ryhmä valmistelee oman kohteensa opastuksen. Näin oppilaat ovat vuorotellen "matkaoppaina". Näin säästyy rahaa ja kuullaan kiinnostavia tarinoita suomeksi. Vastuunkantaminen omasta tehtäväkentästä on

tahdonponnistus, joka muovaa minuutta. Hyvän työn tehnyt oppilas-opas saa tuntea kiitollisuutta ja arvostusta

Leirikoulusta tehdään palaute, yleensä portfolio jostakin yksittäisestä kohteesta, joka on erityisesti kiinnostanut tai sitten matkapäiväkirja. Viime vuosina on tehty myös videoita pienissä ryhmissä. Ymmärtämisen, havaitsemisen ja löytämisen prosessi jatkuu vielä pitkään matkan jälkeenkin.

Kulttuurileiri vahvistaa luokkayhteisöä, mutta sosiaalisuudessaan sillä on laajempi yhteiskunnallinen tehtävä: leiri auttaa löytämään sopivia tapoja ymmärtää, miten kunkin kansan taide ja kulttuuriset olot syntyvät pitkässä historiallisessa virrassa kietoutuen ihmisten ja luonnon kohtaloihin.

Viimeisen kerran nuoret aikuiset voivat tuntea olevansa oppilaina tutun ryhmän suojissa ja tukemina. Mutta samanaikaisesti he yksilöllisinä persoonallisuuksina ovat vapaita kohtaamaan haasteen esiintyä päättäväisesti ja löytää oma arvomaailmansa ja rikkaus siitä.

Maikki Haapala

Ranskalaisen kulttuurin ja yhteiskunnan tunnetuksi tekemisen projekti

Helsingin Rudolf Steiner -koulussa toteutetaan lukuvuonna 2009-2010 projekti, jonka yhtenä tarkoituksena on tukea ranskan opiskelua ja kiinnostusta ranskan kieltä kohtaan. Projekti tarjoaa oppilaille myös ryhmätöiden ja Pariisin-vierailun avulla näkökulmia suomalaisen ja ranskalaisen kulttuurin ja yhteiskunnan eroihin ja yhteneväisyyksiin. Ryhmätöiden eri tema-alueet

mahdollistavat myös ryhmäkohtaisen syventymisen omaan teemaan. Projektiin osallistuvat oppilaat saavat kehittää ranskan kielen taitojaan sekä lähdemateriaalin tulkinnan, sen pohjalta syntyvien tulosten esittelyn että ranskalaiseen kouluun pidettävän yhteyden avulla. Projektiryhmän tarkoituksena on vierailulta palautuaan saada jakaa tietoutensa ja saavutuksensa koko koulun op-

pilaskunnan kanssa. Kokonaisuudessaan projekti avaa nuorille yhteyden Länsi-Euroopan ranskan-kieliseen kulttuuriin ja kannustaa aktiiviseen vuorovaikutukseen kulttuurien välillä.

*August Tarkkio
Ranskanprojektin vetäjä*

Play me – katsomassa ruotsinkielistä musikaalia

Viime lukuvuoden aikana, ruotsin tunnilla, luokkaan laitettiin kiertämään lista mahdollisuuksista päästä mukaan katsomaan ruotsinkielistä teatteria. Kysymys oli jostain hieman erikoisemmasta, nimittäin musikaalista. Svenska teatterin tuotanto Play Me on nuorisomusikaali, johon oli yhdistetty tanssiminen, laulaminen ja useampikin eri kieli, toki pääasiassa ruotsi. Näinpä mielenkiinnosta laitoin nimeni listaan.

Play Me -musikaali lähti käyntiin nopeasti. Yksi päähenkilöistä, Alex, oli kehittänyt pelin, jossa kaikista unelmista oli mahdollista tehdä totta. Varsinainen pelin idea selvisi kuitenkin vasta lop-

pua kohden musiikin ja tanssin saattelemana. Musikaalin tapahtumat sijoittuivat klubille nimeltä Q, jossa saattoi saavuttaa tähteyden, jos oli valmis uhraamaan sen eteen mahdollisimman paljon. Klubin omistaja oli mies jonka yleisin repliikki oli "jag vill har alt", mikä kuvasikin hahmon muutakin olemusta täydellisesti.

Musikaalin toinen päähenkilö, Nina, oli laulajan urasta haaveileva tyttö, joka yritti saavuttaa haaveensa pääsemällä esiintymään Q:hun, mutta tuli toisiin ajatuksiin, kun niin hänen tyylinsä kuin musiikkinsakin yritettiin puuttua. Surullisena Nina istuu lavan reunalle, josta hänet

löytää Alex, joka johdattaa tytön Play Me:n pariin. Peliyrytyksestä tulee kuitenkin hieman mutkikas, kun peli irrotetaan seinästä Nina ollessa sen sisällä ja hän jää pelin sisälle. Kukapa muukaan peliä olisi havittelemassa kuin Q-klubin johtaja.

Koko musikaali oli vauhdikas, mutta itse jäin odottamaan siitä vielä jotain viimeistä silausta. Kuitenkin pidin siitä pääosin ja voisin suositella sitä muillekin, vaikka ruotsin kieli olisikin heikompi, sillä musikaalissa pysyi helposti mukana.

Veera, 11A

ERÄS SYYSKUUNEN

TORSTAI KIASMAN EDESSÄ

Kuvataidekurssi 8:lla (nk. prok-kiskurssi) ei ole varsinaista opetussuunnitelmaa. Se elää ajassa ja nappaa ideoita niin henkilökohtaisista lähtökohdista kuin ympäröivän yhteiskunnan puheenaiheista. Siellä työskennellään sekä ryhmässä että yksin, otetaan kantaa tai ollaan subjektiivisia. Syksyn ensimmäisellä tunnilla rakennetaan ryhmän toiveista käsin kurssille räätälöity ohjelma.

Tänä syksynä mietimme, miten voisimme tehdä kouluamme tunnetuksi näin steinerpedagogiikan 90-vuotisen olemassaolonsa kunniaksi. Pienestä saakka olemme maalanneet, se jos mikä on meille tuttua ja arkipäivää.

Miksemme opeta muitakin maalaamaan? Päätimme rakentaa maalaus-performanssin keskelle Helsinkiä. Raahasimme "pelit ja pensselit" Kiasman eteen. Pystytimme kolme pöytää, joihin kuhunkin mahtui 4 maalaria. Ja oimme työt keskenämme ja työllistimme torstaipäivän kuvataidetuhtilaiset opetushommiin. Yllätykseksemme ohikulkijoissa oli halukkaita maalareita runsaasti. Välillä oli jopa jono odottamassa vuoroaan. Sää oli meille suosiollinen, tunnelma oli touhukas ja leppoisa. Osa kymppiluokkalaista oli lähetetty kaupungille jakamaan maalaus-kutsuja. He joutuivat mielenkiintoisiin keskusteluihin ohikiitävien ihmisten kanssa ja kommentoivat kohtaamisia pohdiskellen. Sloganimme oli: "Tule maalaamaan päiväsi – anna hetki itsellesi – unohda kiireesi!"

Tällä teollamme osallistuimme myös valtakunnassa poreilevaan keskusteluun taidekasvatuksen tärkeydestä. Oppilailla oli mahdollisuus ottaa kantaa ja vie-

dä taidekasvatuksen asiaa eteenpäin rupatellessaan maalaavien ihmisten kanssa. Oppilaat olivat taitavia kannustamaan ihmisiä, "älä turhaan mieti, mitä maalaat laita sinne vaan värejä, niin siitä se lähtee" – kannustuksia kuului sieltä täältä pöydistä. Aihe oli niin kiinnostava, että pari toimittajaakin eksyi paikalle tekemään meistä juttua.

Päivän jälkeen käsitys taide-

kasvatuksen tärkeydestä kiteytyi päätökseen: Tätä jatketaan, annetaan kaupunkilaisille mahdollisuus maalata toistekin. He selvästi tarvitsevat sitä. Meille kertyi yli 100 maalausta! Eikö se todista jotain?

Mielikuvamme mukaan tulevaisuudessa ihmiset oikein odottavat, million taas on se päivä, kun steinerkoululaiset tulevat maalaamaan kanssamme!

Lukion kuvataidekurssin opiskelijat lähtivät opettaja Maikki Haapalan kanssa viemään taidetta helsinkiläisten arkipäivään pystyttämällä maalaustelineet Kiasman eteen ja kutsumalla ohikulkijoita kokeilemaan akvarellimaalausta. Yhteisötaideprojekti oli menestys.

Montako ihmistä saadaan tekemään vesiväriä keskellä Helsinkiä? Vastaus: MONTA! Kun ensimmäinen ohikulkija uskaltanut maalaamaan, saatiin mukaan useita vanhoja ja nuoria. Homman käynnistyttyä kunnolla töitä syntyi yhtenä. Monet värikkäät maalaukset valmistuivat Kiasman edessä taidepisteissä, joissa me Steiner-koulun oppilaat ja kuvataideopettaja Maikki Haapala opastivat ihmisiä vesivärien käytössä.

Tempauksen tarkoituksena oli taidekasvatus ja rentoutuminen. Ulkopuolinen saattoi nähdä, kuinka värit saivat ihmiset ottamaan aikaa itselleen ja taiteelle. Monet miettivät, kelpaavatko heidän työnsä, mutta loppujen lopuksi kaikki olivat tyytyväisiä. Lopputuloksena päivästä oli sen huomaaminen, että eivät ihmiset nyt niin kiireisiä oikeasti olekaan!

Ida Minkkinen 10 A

Leirikoulu Lapissa

*kymppiceeläiset ovat
Kuskoiva-tunturilla
Staikkukivikasan ympärillä*

Verta, hikeä, kyneleitä!
Niitä(kin) on vuodatettu kymppi-
luokalla Lapin-leirikoulussa, mut-
tei ehkä niin paljon kuin ennen
reissua opiskelijoiden keskuudes-
sa kiertäneet huhut ovat antaneet
ymmärtää. Kyseessä on kymme-
nennen luokan alussa järjestettä-
vä kaikille yhteinen maantieteen
soveltava kurssi, jonka aikana tu-
tustutaan muun muassa Itä-Lapin
luontoon, elinkeinoihin, kulttuu-
riin ja toisiimme.

Sallalaisen Naruskan retkeily-
majan (www.naruska.com) va-
rauskirjan syyskuun alkupuoli on
viimeisten kuuden vuoden ajan
ollut varattu koulumme kymppi-
en a-, b- ja c-luokille, viikko kul-
lekin. Hyväksi havaittu majapaik-
ka – entinen Naruskan kyläkou-
lu – toimii tukikohtanamme, jos-
sa ruokailemme, työskentelemme
iltaisin, saunomme ja yövyimme.
Tekemistä piisaa, ja illalla luu-
lisi jo väsyttävän (jostain syys-
tä energiaa tuntuu kuitenkin riit-
tävän vielä hiljaisuuden alettua,
jolloin valvojilla on töitä yön tun-
teinakin...).

Päiväohjelma koostuu pääasias-
sa luonnon helmassa liikkumisesta.
Monelle kyseessä on ensimmäinen
Lapin-matka, joten uutta
nähtävää riittää poroista huimiin
tunturimaisemiin. Leirikoulun ai-
kana tehdään kahdesta kolmeen

tunturivaellusta, joiden aikana
tulevat tutuiksi mm. Lapin kasvi-
ja eläinkunnan erikoisuudet, jää-
kauden jälkeensä jättämät geo-
morfologiset muodot, tunturipu-
rot, upottavat suot ja makkaran-
paistot. Viimeisenä päivänä tar-
vitaan aiempia pidempi reitti aidos-
sa erämaassa Tuntsan metsäpalo-
alueella ja valloitetaan Kuskoiva-
tunturi, jonka laelle olemme kas-
sanneet maamerkiksi vuosi vuod-
elta kasvavaa kivistä ”steiner-
kasaa”. Lisäksi olemme tutustu-
neet läheiseen rajavartiostoon ja
rajanylityspaikkaan, porotilaan,
huuhtoneet kultaa kultavaltauk-
sella, louhineet ametisteja Luos-
tolla, vierailleet Savukoskella jou-
lumuorin pajassa ja luontotalol-
la, pitäneet esitelmää sekä pelan-
neet suuren suosion saavuttanut-
ta suojalkapalloa (kuvia ottelusta:
[www.naruska.com/ajankohtaista-
sivu.html](http://www.naruska.com/ajankohtaista-sivu.html)).

Leirikoulun pedagoginen mer-
kitys on monipuolinen. Vuosien
varrella olen huomannut, että
sen ehdottomasti tärkein anti
niin opettajalle kuin opiskelijalle
on yhdessä elämysten kautta ko-
keminen. Sosiaalinen toiminnal-
lisuus tiivistää luokkahenkeä ja
auttaa juuri luokalle tulleita uusia
opiskelijoita ja konkareita tutustu-
maan toisiinsa. Koska majoitus-
huoneita on vain kaksi (tytöille

ja pojille omansa), ei kuppikuntia
pääse syntymään. Ja koska olen
luokanvalvojan kanssa paikalla
kellon ympäri, saamme tutustua
nuoriin aivan uudesta näkökul-
masta, mikä kantaa hedelmää
koulutyöskentelyyn asti.

Elämysten kautta voi myös *op-
pia uutta*. Luonnossa kulkiessam-
me opimme tunnistamaan uusia
eliölajeja sekä Lapin luonnon
ekologiaa ja geologiaa. Teemme
myös lajintunnistusharjoituksia.
Opitut asiat konkretisoituvat iltai-
sin tehtävässä päiväkirjamaisessa
vihkotyössä, johon kuuluu sekä
kirjallinen että kuvataiteellinen
osuus.

Fyysiset ponnistelut, kastumi-
nen suossa tai sateessa, liikaantu-
minen ja kylmyys puolestaan voi-
vat opettaa nuorta *arvostamaan
arkipäivän mukavuuksia* kuten
lämmintä suihkua ja kuivia sukkaa
(vaellusten jälkeen on toki aina
sauna kuumana). Ja onnistumisen
ilo rankan koitoksen jälkeen kan-
taa pitkälle! Tarkoitus ei kuiten-
kaan ole, että leirikoulu olisi rank-
ka tai rasittava kokemus – kaikki
jaksavat ja onnistuvat. Tavoitteena
on pikemminkin iloinen yhdessä
tekeminen, elämyksellinen oppi-
minen ja sitä kautta oman luonto-
suhteen kehittyminen.

Pasi Salmela

Sosiaalialan työharjoittelusta tuntumaa koulun ulkopuoliseen maailmaan

Sosiaalileiri eli sosiaalialan työharjoittelu on osa koulumme opetussuunnitelmaa 9. luokalla. Oppilaat työskentelevät viikon ajan sosiaalialan työpaikoilla, kuten sairaaloissa, lastentarhoissa tai vanhainkodeissa. Oppilaat hankkivat harjoittelupaikkansa itse, ja ottavat muutenkin ensimmäistä kertaa kouluaikana vastuun jonkin tietyn opintokokonaisuuden suhteen, ilman vanhempien tai opettajien läsnäoloa tai vahtimista.

Sosiaalialan työharjoittelun tarkoituksena on erityisesti, että 9-luokkalainen nuori oppii tuntemaan ja ymmärtämään todellisuutta ympäröivässä yhteiskunnassamme. Toisaalta tarkoitus on, että oppilaassa itsessään herää ajatus ja tietoisuus omista tuntemuksistaan liittyen yhteiskuntamme vähäosaisiin tai muuten hoitoa tarvitseviin. Lisäksi sosiaalialalla on tarkoitus harjoitella herkkätuntoisuutta toisia kohtaan,

vastuullisuutta ja mielenmalttia käytännössä.

Tänä syksynä koulumme yhdeksäsluokkalaiset osallistuivat sosiaalialan työharjoitteluun loka-kuun toiseksi viimeisellä viikolla, heti syysloman jälkeen. 9A-luokan oppilaat olivat hyvissä ajoin aktiivisia, ja hankkivat harjoittelupaikkansa poikkeuksetta oma-toimisesti, joten luokanvalvojan tehtäväksi jäi ainoastaan harjoittelusopimusten arkistointi. Aivan kaikki eivät onnistuneet hankkimaan harjoittelupaikkaa sosiaalialalta, mikä oli sinänsä valitettavaa. Toisaalta myös niille, jotka suorittivat harjoittelun muualla kuin sosiaalialalla, tarjoutui hieno mahdollisuus ehkäpä ensimmäistä kertaa elämässään tehdä edes jossain määrin "oikeaa" työtä. Lähes kaikki oppilaat suorittivat harjoittelun pääkaupunkiseudulla, vaikka muutama oppilas työskenteli muuallakin Suomessa, ja eräs oppilas suoritti har-

joittelunsa niinkin kaukana kuin Hollannissa!

Suurin osa oppilaista suoritti harjoittelun lastentarhoissa; sairaiden, vanhusten tai vammaisten pariin ei kukaan hakeutunut työskentelemään. Kertooko tämä sitten nykynuorten vieraantumista ns. vaikeammista hoidettavista, ja todellisen auttamisen halun puutteesta? Joka tapauksessa vaikuttaa siltä, että sosiaalialan työharjoittelu ei välttämättä ole oppilaille mielekkäin mahdollinen tapa suorittaa työharjoittelu. Moni haluaisi työskennellä sellaisella alalla, joka voisi tulevaisuudessa tarjota nuorelle paikkansa työelämässä. Ehkä harjoittelun kokemusten perusteella tulevaisuuden työpaikka voisi olla kuitenkin olla myös sosiaalialalla?

*Vesa Aaltonen,
luokanvalvoja 9A*

Leirikoulu Hiidenmaalla

2009

Kolmannen kouluviikon alussa alkoi 6 C-luokan hartaasti odotettu ja huolellisesti valmisteltu luokkaretki Viron Hiidenmaalle. Ensimmäiset viikot koulussa olivat kuluneet tiiviisti geologian jakson parissa ja myös leirikoulumme ohjelmassa oli paljon ohjelmaa juuri kiviin liittyen.

Oppilaat totisesti osaavat sen, mitä aikuiset joutuvat usein harjoittelemaan – matkan teko on yhtä tärkeää kuin perillepääsy ja jokaisesta kuluva hetkestä voi nauttia.

Pitkään matkustettuamme saavuimme Hiidenmaalle Kassarin saarelle, suomalaissyntyisen runoilija Aino Kallaksen sielunmaisemaan. Ymmärsimme hyvin, miksi Hiidenmaa oli lumonnut Ainon aikanaan. Saaren luonto

on uskomattoman hieno! Vanhat jalopuut, lukuisat rannat valkoisine kivineen sekä menneen ajan tunnelma tekivät myös meihin lähtemättömän vaikutuksen.

Ja tietenkin matkaan kuuluu myös vaikeuksia: herkästi tarttuva oksennustauti, heinäsiirakat huonekavereina ja toisinaan omituiselta maistuva ruoka. Vaikeudet kuitenkin kääntyivät voitoksi ja yhteishenki tuntui kasvavan juuri näissä pienissä epätoivon hetkissä.

Virolaiset oppaamme Silvi tytärenpoikansa Alvarin kanssa pitivät meistä huolta ja näyttivät meille, että vaikka olemme veljeskansoja vain pienen välimatkan päässä toisistamme, on luontomme kuitenkin ratkaisevan erilainen. Meille oli totisesti elämys löytää ihan oikeita fossiileja, niitä kun ei enää maaperästämme löy-

dy. Me suomalaiset taas ihmettelimme kun opas- Silvimme ihaili suurta graniittista kivenlohkarettä. "Näitä on meillä niin vähän" sanoi Silvi. Suomeen palattuamme laskimme koulumme pihalla olevan samanmoisia noin kymmenkunta...

Rinkat trilobiitteja, pääjalkaisia, jälkifossiileja ja reikäkiviä täynnä suuntasimme vihdoinkin kotiin. Kaikki olivat tyytyväisiä matkaan ja reissussa rähjäntyneinä saapuessamme ajattelimme: selvisimme hienosti, ja ennen kaikkea: selvisimme hienosti yhdessä! Yhteinen leirikoulukokemus on loistava aloitus tulevalle lukuvuodelle!

Ilona Lehtinen

Iso-villasaari

Pähkäiltyäni aikani sitä, miten ja minne saisin rakennettua talon, sain loistoajatukseen viedä luokkani Helsingin saaristossa sijaitsevaan saareeni rakennushommiin. Elettiin vuotta 1999 ja kyseessä oli kolmannen luokan talonpoikaisjaksoon kuuluva projekti, joka ei ole virallisesti opetussuunnitelmaan kuuluva tehtävä, mutta joka toteutetaan mahdollisuuksien mukaan monessa Steinerkoulussa.

Keväällä, kun on muutenkin hyvin aikaa toteuttaa ylimääräisiä projekteja, otin tehtäväkseni hankkia valmishirrestä rakennetun leikkimökin, jonka lapset saisivat itse pystyttää. Seinät, lattia, katto, kattohuopa, perustus ym. tulivat osina ja kuljetus saareen (jonne ei pääse autolla) tapahtui kalastajaveneellä, jonka laidat olivat hädin tuskin vedenpinnan yläpuolella painolastin takia. Onneksi ei käynyt kova aallokko....

Koko pystytystehtävään olin varannut aikaa kolme päivää. Lapset eivät yöpyneet saareissa, vaan työpäivän päätteeksi kuljetin lapset kahdessa ryhmässä rantaan, jossa vanhemmat olivat vastassa. Toki saaressakin oli vanhempia auttamassa, etenkin ruoka-huollon kanssa. Yhteistyö sujui hienosti ja lapset viihtyivät saaren rikkaassa luonnossa. Olin luottavainen sen suhteen, että aikataulu pitäisi, ja niin myös tapah-

tui. Mökki valmistui hyvän työmoraaalin siivittämänä ja sai loppusilauksena vanhanajan punamultavärin, joka sekoitettiin rasvattomaan maitoon, kuten joskus oli tapana tehdä(kymmenen vuoden jälkeen maali on kuin uusi).

Koska ensimmäinen reissu saareen oli niin onnistunut, halusivat lapset lähteä seuraavana vuonna uudestaan. Sillä kertaa olimme myös yhden yön. Lapset halusivat nukkua teltassa, kun me aikuiset "jouduimme" tyytymään lämpimään mökkiin takatulen luodessa hienon tunnelman. Kaikki meni mahtavasti siilläkin kerralla, ja niin kevätretki kohde oli päätetty useammaksi vuodeksi eteenpäin.

V. 2007 minun ei tarvinnut enää pähkäillä sitä, että minne veisin luokkani majaa rakentamaan, vaan aikaisemman kokemuksen perusteella, uskalsin päätyä hyväksi todettuun ratkaisuun eli saareen. Lapset ja vanhemmat nauttivat olostaan ja nyt näyttääkin siltä, että jatkoa seuraa, sillä kysymys:"Voidaanko mennä taas ensi vuonna saareen?", on ilmassa.

Sakari Harima

HAIKUJA 7A:N KEVÄTRETKELTÄ SEITSEMISEN KANSALLISPUISTOON

RETKELLÄ OLI
KYLMA KOSKI KUOHUVA
JA SIELLÄ MÄ UIN (NK)

UUSI ALKU ON
KEVÄTLUONTO KAUNIS ON
ELÄIMET HERÄÄ (EL)

KÄVELYRETKI
VIISI KILOMETRIÄ
METSÄN KESKELLÄ (ST)

KUN SIELLÄ SYÖTIIN
KAIKKI ULOS KARATTIIN
KESKELLÄ YÖTÄ (NL)

KAUNIS PÄIVÄ ON
RETKI VERRATON ON VAAAN
AIVAN MAHDOTON (EA)

MENIMME LUONTOON
MEILLÄ OLI RATTOISAA
JA RILLIT KATOS (KJ)

LUOKKARETKEMME
SEITSEMISEEN, HARMITON
AIVAN MAHDOTON (TK)

RETKI PARAS ON
UIMAAN KAIKKI KIIRUHTAA
SITTEEN SAUNAAN VAAAN (AA)

JOKU HUUSI: "JOO!"
JOEN VARRELLA: "JA-HUU!"
METSÄN PUUSSA JUU (LL)

MEIDÄN MATKA ON
PITKÄ SEKÄ HULVATON
KUITENKIN HAUSKA (BK)

KUN MENTIIN UIMAAN
KOSKI KYLMÄ OLIKIN
MÄ JÄÄSSÄ OLIN (SH)

MEIDÄN RETKI ON
OUTO MUTTA HULVATON
MENTIIN LUONTOHON (DH)

RETKELE MENNÄÄN
MÖKISSÄ SIIS ASUTAAN
LUONNOSSA OLLAAN (TT)

ISO RETKI ON
EIKÄ KOSKAAN VERRATON
KIVA RETKI ON (ET)

METSÄN KESKELLÄ
LINTU NÄHTIIN KUOLLEENA
ILMAN HAUTAA JÄI (CE)

HYVÄ RETKI ON
KYLÄ AIVAN MAHDOTON
JOKI SUURJ ON (OH)

AUTORETKEMME
OLI TODELLA KIVA
OLI HAUSKINTA (LK)

JOEN VARRELLA
VIETETTIIN ME MUKAVA
RETKI HUPAISA (EO)

JOEN VARRELLA
ME UIMAAN RYNTÄSIMME
PALJON NAUROIMME (MK)

